

излѣзоха предъ дама да изпушатъ по една цигара.

Аго много се радва, когато го почерпятъ съ една цигара. Той смучи жадно, очитѣ му сълзятъ, кашли.

— Че ти какво мислишъ? — продължи приказката си чичо Митушъ. — Азъ, да ти кажали, държа добитъка по-горе и отъ чилияка. Има ли по-добра живина отъ вола, я ми кажи? Мини покрай него: нѣма да те ухапе, нѣма да те ритне. Бодѣлъ билъ... не боде! И карай го колкото искашъ, ще трае, нѣма да каже „охъ“, нѣма да каже „не мога“. Ще падне, ама ще кара...

— Хъмъ... — каза Аго и се усмихна.

— И разбиратъ, всичко разбиратъ. Тѣ, както тѣй си приказваме сега съ тебе, може всичко да разбератъ.

— Ами, ще разбератъ, — каза дебело Аго и се изсмѣ. — Дяволи ще разбератъ...

Чичо Митушъ го изгледа съжалително.

— Глупчо! Глупчо! — каза той. — Че ти какво мислишъ? Ами че тѣ, воловетѣ, сж помни и отъ тебе и отъ мене. На, вземи да ги впрѣгашъ: щомъ речешъ „кошъ!“ — и той самъ си пѣхне врата въ хумота.

— Хъмъ... — усмихна се пакъ Аго.

— Ама ако сж разешени, нѣма да се впрегне. Маха глава, не ще. Иска да каже: „туй мѣсто не е мое“. Всѣки си знае мѣстото.